

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Krbka a soudců JUDr. Pavla Horňáka a JUDr. Ivany Zlatohlávkové ve věci žalobkyně **Severočeské vodovody a kanalizace a.s.**, se sídlem Teplice, Přítkovská 1689, identifikační číslo osoby 49099451, zastoupené Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem, se sídlem Praha 2, Mánesova 881/27, proti žalovanému [REDAKCE] zastoupenému Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou, se sídlem Chomutov, Škroupova 1325/34, o zaplacení 60 538 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 44 C 110/2014, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 84 Co 1183/2016-88, ve spojení s opravným usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j. 84 Co 1183/2016-130, takto:

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci usnesení na náhradě nákladů dovolacího řízení 3 840 Kč k rukám Mgr. Ing. Zdeňka Strnada, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zaplacení částky 60 538 Kč představující úplatu za dodávku pitné vody do odběrného místa [REDAKCE] dle uzavřené smlouvy o dodávce vody ze dne 12. 7. 2004 za dobu od 22. 8. 2012 do 30. 8. 2013.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 84 Co 1183/2016-88, ve spojení s opravným usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j. 84 Co 1183/2016-130, potvrdil rozsudek ze dne 29. 4. 2016, č. j. 44 C 110/2014-52, jímž Okresní soud v Mostě (dále jen „soud prvního stupně“) uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 60 538 Kč s ročním úrokem z prodlení z částky 61 220 Kč ve výši 8 % od 17. 9. 2013 do 4. 11. 2013 a z částky 60 538 Kč od 5. 11. 2013 do zaplacení a na nákladech řízení 3 027 Kč; zároveň rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Soudy obou stupňů vyšly ze zjištění, že účastníci spolu uzavřeli smlouvu o dodávce pitné vody do předmětného odběrného místa, vodovodní přípojka je ve vlastnictví žalovaného, dne 30. 8. 2013 došlo z důvodu úniku na vnitřních rozvodech k přerušení dodávky vody do odběrného místa, přičemž dle odečtu provedeného téhož dne byl žalovanému vyúčtován odběr vody v množství 1374 m³. Z vyúčtované ceny 61 220 Kč žalovaný uhradil 682 Kč. Po právní stránce soudy dovodily, že účastníci dne 12. 7. 2004 uzavřeli platnou smlouvu o dodávkách vody [§ 15 a násl. zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích) – dále jen „ZVK“], která je typově smlouvou kupní dle § 588 obč. zák., podle níž měla žalobkyně povinnost dodávat žalovanému do odběrného místa pitnou vodu a žalovaný měl

povinnost za odebranou vodu zaplatit. Odvolací soud doplnil, že na tuto povinnost nemůže mít vliv závada na vodovodní přípojce ve vlastnictví žalovaného, v jejímž důsledku patrně došlo k nadměrnému odběru vody, neboť povinnost žalobkyně byla splněna vtokem vody z vodovodu do vodovodní přípojky žalovaného a závady na vnitřních rozvodech jdou zcela k tíži žalovaného. Poukazuje-li žalovaný na ujednání ve smlouvě o maximálním množství 1 m³ za den v množství určujícím kapacitu vodoměru 1 m³ za hodinu, odvolací soud odkázal na § 15 odst. 2 ZVK, podle něhož může odběratel odebírat vodu z vodovodu pouze pro účely sjednané ve smlouvě o dodávce vody, odběr vymykající se tomuto účelu, byť k němu došlo v důsledku havárie vodovodní přípojky, je třeba přičíst k tíži odběratele a nemůže jej zbavit povinnosti uhradit cenu za dodanou pitnou vodu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Naplnění předpokladu přípustnosti dovolání spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, přičemž předkládá dovolacímu soudu k řešení následující otázky:

1. Zda na vztah ze smlouvy o dodávkách vody a odvádění odpadních vod dopadají základní zásady obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

2. Zda může dodavatel vody požadovat úhradu ceny za dodávku vody dodané nad maximální množství ujednané ve smlouvě o dodávce pitné vody uzavřené s odběratelem, který má postavení spotřebitele, nebo zda je taková dodávka pitné vody bezesmluvním plněním, když odběratel v postavení spotřebitele neprojevil vůli dodávku vody nad ujednaný limit převzít.

3. Zda je dodávka vody nad limit ujednaný ve smlouvě o dodávce pitné vody neobjednaným plněním ve smyslu § 1838 o.z. a čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU, o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, když odběratel v postavení spotřebitele neprojevil vůli dodávku vody nad ujednaný limit převzít.

4. Je dodavatel vody povinen reagovat v rámci prevenční povinnosti na zjištění o významném zvýšení dodávky vody v odběrném místě, navíc nad rámec ujednaného maximálního množství, a o možném úniku vody z přípojky odběratele, který je v postavení spotřebitele, zejména pokud okolnosti případu nasvědčují havárii přípojky, která se zčásti nachází na pozemku jiného vlastníka.

5. Zda je povinností dodavatele vody přerušit nebo omezit dodávku vody při havárii vodovodní přípojky, nebo se jedná pouze o jeho právo.

6. Zda se jedná o zjevné zneužití práva, o jednání bez odborné péče nebo o porušení povinnosti jednat v právním styku poctivě, poskytuje-li dodavatel vody neobjednanou dodávku vody v rozsahu několikanásobně převyšujícím ujednaný limit a v řádu stonásobků převyšujících obvyklé dodávky, aniž by se zabýval důvody nárůstu rozsahu dodávky.

7. Zda je výklad zákona č. 274/2001 Sb., podle něhož je odběratel v postavení spotřebitele povinen zaplatit dodávku vody dodané v rozsahu několikanásobně vyšším než je smluvní ujednání a v řádu stonásobků převyšující obvyklé dodávky, aniž by bylo třeba přihlížet k důvodům, proč k dodávce vody v takovém rozsahu došlo, v rozporu s dobrými mravy, nebo zda vede k bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění, nebo je porušením ochrany slabší smluvní strany.

Ve vztahu k předloženým otázkám žalovaný svou argumentaci zakládá na přesvědčení, že obsahuje-li uzavřená smlouva ujednání o dodávkách vody v maximálním množství 1 m³ denně, pak za předmětné období (v součtu 374 dnů) není dodavatel vody oprávněn vodu dodávat nad stanovené maximální množství a je povinen řešit bezodkladně důvody, pro které k dodávce vody bez právního důvodu dochází, zejména pokud okolnosti nasvědčují havárii přípojky, která se nachází na pozemku jiného vlastníka, než je odběratel. Dovolatel soudu prvního stupně vytýká, že zcela pominul právní význam skutečnosti, že mu žalobkyně dodávala vodu nad smlouvou stanovený maximální limit a že se nezabýval téměř dvěstěnásobným nárůstem spotřeby, který započal v roce 2012, a žalobkyně na něj reagovala přerušením dodávky vody až 30. 8. 2013. Soud prvního stupně i soud odvolací rezignovaly na řešení dovolatelem předestřených otázek a nezabývaly se dopadem bezesmluvní dodávky vody, odpovědností žalobkyně za dodávku vody nad stanovené maximální množství, plněním její prevenční povinnosti a ignorováním signálů o havárii přípojky. Odvolacím soudem byla věc vyhodnocena jednostranně ve prospěch žalobkyně jako silnější strany smlouvy s opomenutím základních zásad obsažených v občanském zákoníku a s opomenutím postavení žalovaného jako spotřebitele.

Žalobkyně v písemném vyjádření k dovolání s námitkami dovolatele nesouhlasila.

Nejvyšší soud věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb. - dále jen „o. s. ř.“).

Podle § 237 o. s. ř. platí, že není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Podle § 241a odst. 1 věty první o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Přípustnost dovolání není s to založit (první) dovolatelem přednesená otázka, „zda na vztah ze smlouvy o dodávkách vody a odvádění odpadních vod dopadají základní zásady obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“)“, neboť z její obecné formulace není zřejmé, jak by se její řešení mělo promítnout do právních závěrů, na nichž závisí napadené rozhodnutí.

Otázkou (druhou), „zda může dodavatel vody požadovat úhradu ceny za dodávku vody dodané nad maximální množství ujednané ve smlouvě o dodávce pitné vody uzavřené s odběratelem, který má postavení spotřebitele, nebo zda je taková dodávka pitné vody bezesmluvním plněním, když odběratel v postavení spotřebitele neprojevil vůli dodávku vody nad ujednaný limit převzít“, dovolatel naznačuje, že mezi účastníky došlo ke sjednání konkrétního (maximálního) množství odběru vody s tím, že odběr vody nad tento sjednaný limit je plněním bezesmluvním, za něž dodavateli úhrada ceny nepřísluší. Přehlíží však, že rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na závěru, že v souladu s § 16 odst. 1 a 5 ZVK se množství odebrané vody měří vodoměrem a takto zjištěný odběr je základem pro vyúčtování dodávky vody (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 33 Cdo 5261/2009). Bylo-li ve smlouvě sjednáno, že předmětem je dodávka vody

„v maximálním množství 1 m³ za den“ a „v množství určujícím kapacitu vodoměru 1 m³ za hodinu“, pak maximální hodnota množství určená kapacitou vodoměru překročena nebyla a uvedení maximálního množství vody není dohodou o tom, jaké množství bude skutečně dodáno (resp. odebráno), neboť jde o veličinu určující kapacitu vodoměru nebo profil přípojky.

Námitka, podle níž žalovaný „*neprojevili vůli dodávku nad ujednaný limit převzít*“, je námitkou skutkovou. Platí, že dovolací soud je vázán skutkovým stavem zjištěným odvolacím soudem a jeho správnost (úplnost), jakož i samotné hodnocení důkazů, nelze úspěšně v dovolacím řízení zpochybnit. Vychází-li kritika právního posouzení věci z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel odvolací soud, nejde o regulérní uplatnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř.

S přihlédnutím k výše rozvedenému logicky nepřichází do úvahy ani argumentace předestřená prostřednictvím formulace třetí otázky, „zda je dodávka vody nad limit ujednaný ve smlouvě o dodávce pitné vody neobjednaným plněním ve smyslu § 1838 o. z. a čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU, o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, když odběratel v postavení spotřebitele neprojevili vůli dodávku vody nad ujednaný limit převzít“.

Prostřednictvím zbylých otázek (čtyři až sedm) dovolatel nenapadá žádný právní závěr odvolacího soudu vyplývající z hmotného nebo procesního práva, na němž by spočívalo rozhodnutí odvolacího soudu, který své právní závěry vybudoval na zjištění, že důvodem „úniku vody“ v daném odběrném místě nebyly okolnosti stojící na straně žalobkyně, která navíc bezprostředně po zjištění úniku vody v daném odběrném místě přikročila k přerušení dodávky vody, čímž došlo k zabránění dalšího navyšování odběru.

Nepředložil-li dovolatel k řešení žádnou otázku hmotného nebo procesního práva, jež by zakládala přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., Nejvyšší soud je odmítl (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Ve vztahu k nákladovému výroku není dovolání objektivně přípustné podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se nezdůvodňuje (§ 243f odst. 3 o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobkyně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Brně dne 26. 3. 2020

JUDr. Pavel Krbek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Tereza Figurová